

ІНОЗЕМНА ПРАКТИКА КЕРУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Європейський вибір України та її відповідна інтеграція у високотехнологічне конкурентне середовище зумовили необхідність формування інноваційної моделі розвитку. Потреба в нових теоретичних підходах до управління інноваційним розвитком, а також необхідність нарощення технологічної конкурентоспроможності економіки посилили інтерес до удосконалення практики в галузі управління інноваціями.

У провідних країнах світу, в першу чергу, США, Японії, ряді європейських держав, в даний час створені ефективно діючі національні інноваційні системи, які забезпечують їм безперервний інноваційний розвиток і високий рівень конкурентоспроможності економіки. Загальновизнані суттєві переваги національної інноваційної системи Китаю. В світі нагромаджений значний досвід щодо формування інноваційних моделей розвитку, вивчення якого може стати корисним для розробки національної інноваційної системи в Україні. А тому дослідження в окресленому напрямі є необхідними і актуальними.

Стратегія розвитку НДДКР США пов'язана з розрахунками на новий науково-технічний прорив, який повинен забезпечити лідерство США в глобальній економіці XXI століття. Мова йде про перехід до нового технологічного укладу, де основною рушійною силою розвитку стануть екологія, „зелена” енергетика, охорона здоров'я, освіта, інформаційна сфера.

Відмінною рисою японської моделі є активне формування технологічних пріоритетів та конкретні технології. Це пов'язано як із традиційно меншим впливом ВПК на соціально-економічне життя, так і з високим авторитетом влади, дисциплінованістю господарських суб'єктів щодо виконання директив та рекомендацій з боку влади. Саме на державному рівні визначаються

технологічні пріоритети, яких слід дотримуватися, причому така „дисциплінованість” це й стимулюється фінансово, а досягнуті результати, нові технології переносяться на всі сфери національного господарства.

Характерно, що для Японії, як і для інших країн регіону (Китаю, В'єтнаму та ін.), типовим є визначення загальнодержавних проектів, що має безпосереднє значення як на національному, рівні, так і в діяльності комерційних структур, усіх інститутів.

Не можна не відзначити й дедалі більш виразного формування єдиної інноваційної політики на рівні держав-членів ЄС. Беручи початок від звичайного погодження економічних дій, посилюючись заходами, спрямованими на створення пільгового оподаткування витрат на НДДКР, вироблення спільних критеріїв застосування системи прискорених амортизаційних відрахувань (вони фактично є безпроцентними позиками на придбання новітньої техніки), стимулювання співпраці університетської науки і компаній, що проводять наукоємку продукцію, на формування єдиного антимонопольного законодавства, розвиток дрібного наукоємкого бізнесу, пряме фінансування підприємств для прискорення нововведень в областях новітніх технологій, інноваційна політика Євросоюзу поступово набуває ознак цілісного механізму програмно-цільових регуляторів [2].

Належні людські ресурси і можливості для їх переміщення по Європі мають життєво важливе значення для успішного проведення досліджень і впровадження інновацій. Європейський Союз імпортує практично всі види сировинних матеріалів, потрібних для розвитку промисловості. Його єдиним ресурсом є кваліфікована робоча сила, добре підготовлений науковий і технічний персонал. Європейський Союз чітко заявив про свою мету – створити відкритий і конкурентоспроможний європейський ринок праці для дослідників.

Господарський комплекс ЄС прагне перетворитися в найбільш передову економіку в світі, засновану на знаннях і новітніх технологіях. Саме під ці завдання вибудовується науково-технічна й інноваційна політика ЄС. Сучасна стратегія стимулювання інновацій орієнтована на підвищення ефективності

створеного в ЄС єдиного наукового й інноваційного простору, розширення вертикальної і горизонтальної координації інноваційної політики, посилення її регіонального рівня. Другим елементом цієї стратегії є перерозподіл фінансових потоків з метою створення дослідиної інфраструктури, розвитку людського капіталу й лібералізації ринку праці для запобігання відтоку кадрів, заохочення європейських і зарубіжних дослідників. Третій елемент, пов'язаний зі стимулюванням комерціалізації результатів досліджень і технологічних розробок, розширенням ринкового попиту на інновації, посиленням зв'язку академічної науки і виробництва [1].

Отже, провідні країни світу забезпечують випереджаючий розвиток національних економік завдяки реалізації переваг інноваційної діяльності на засадах взаємодії державних, наукових і бізнесових структур, а також міжнародного науково-технічного співробітництва. Досить важливим при цьому є формування ефективних систем державного управління. Практика економічного розвитку країн – світових лідерів свідчить про необхідність формування та забезпечення розвитку національної інноваційної системи шляхом реалізації системної і послідовної державної політики, спрямованої на активізацію інноваційних процесів, забезпечення технологічного розвитку та оновлення національної економіки.

Список використаних джерел:

1. Бочарова Н. В. Сучасна стратегія інноваційного розвитку Європейського Союзу / Н. В. Бочарова // Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. – 2010. – № 1 (3). Т. 2. – С. 43 – 50.
2. Сьомик В. А. Програмно-цільові засади інвестиційно-інноваційного процесу у відкритих економіках в контексті сучасного НТП / В. А. Сьомик // Вісник Донецького національного університету, Серія В: Економіка і право. Вип. 2. Т. 1. – 2010. – № 2. – с. 192 – 197.